

POSTANOWIENIE

3 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Piotr Telusiewicz

na posiedzeniu niejawnym 3 kwietnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi P. V. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie
z 29 czerwca 2021 r., IV Ca 1156/20 (IV WSC 43/23),
wydanego w sprawie z powództwa P. V.
przeciwko H. W.
z udziałem interwenienta ubocznego miasta stołecznego Warszawa
o opróżnienie lokalu mieszkalnego,

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wyrokiem z 29 czerwca 2021 r., wydanym w sprawie IV Ca 1156/20, z powództwa P. S. przeciwko H. W., z udziałem interwenienta ubocznego m. st. Warszawy, o opróżnienie lokalu mieszkalnego, na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 30 października 2019 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo oddalił oraz

o orzekł o kosztach procesu (pkt I) i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt II).

Powódka zaskarżyła skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia cały wyrok Sądu Okręgowego, wskazując na naruszenie art. 11 ust. 5 i art. 11 ust. 6 ustawy z dnia 21 czerwca 2000 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego; art. 140 k.c. w zw. z art. 64 ust. 2 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej.

Zgodnie z art. 424⁵ k.p.c., skarga powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części; przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie; wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny; uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy; wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi; wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem. Ponadto skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego.

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest oczywiście bezzasadna. Jak wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego oczywista bezzasadność skargi zachodzi, gdy powołane podstawy skargi już przy pierwszej ocenie pokazują, że faktycznie nie ma możliwości ich uwzględnienia, ponieważ nie miały miejsca albo nie mogły mieć wpływu na kształt orzeczenia. Nie ma zatem potrzeby prowadzenia szerokiej analizy prawnej i dokonywania pogłębionego badania trafności zaskarżonego orzeczenia, w odniesieniu do zastosowania prawa i jego wykładni. W sytuacji gdy z bezpośredniego oglądu sprawy wynika, że skarga o stwierdzenie niezgodności

z prawem prawomocnego orzeczenia byłaby oddalona, trzeba przyjąć, że jest ona oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c. (zob. np. postanowienie SN z 6 kwietnia 2018 r., III CNP 30/17; postanowienie SN z 21 marca 2022 r., I CNP 49/22). W realiach przedmiotowej sprawie zachodzi taki właśnie przypadek.

Problemem w sprawie okazało się rozumienie ustawowego zwrotu zawartego w art. 11 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2000 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, tj. *„o ile zamierza zamieszkać w należącym do niego lokalu”*. Sąd Najwyższy podziela wywód jaki w tym zakresie przeprowadził Sąd Okręgowy. Stanowisko powódki sprowadzające się do literalnej jedynie wykładni wskazanego przepisu (poprzez wskazanie zawarte w skardze, że *„...przepis ten dotyczy jedynie ustalenia istnienia zamiaru jako przyczyny wypowiedzenia umowy najmu przez wynajmującego...”*) nie oddaje istoty ochrony prawnej lokatora, ukształtowanej w przepisie art. 11 wskazanej ustawy. Zasadności stanowiska powódki przeczy wykładnia całego art.11, w tym ustępu 6, 7 i 12. Sąd Okręgowy przeprowadził prawidłowy wywód w zakresie związku panującego między ust. 5 a ust. 6 oraz ust. 12. Sąd Najwyższy podziela to stanowisko.

Ponadto należy zwrócić uwagę na rozbieżności językowe jakie wynikają z tekstu ustawy a złożonej skargi. W ustawie użyto słowa „zamierza”, zaś w skardze powódka wskazuje na „zamiar”. W ujęciu językowym „zamierza” wskazuje już na podjęcie działań w jakimś kierunku, po coś. Takie podejście potwierdza treść art. 11 ust. 5, tzn. „o ile zamierza zamieszkać”, czyli, że już działa aby zamieszkać. Tymczasem „zamiar” oznacza „to, co ktoś zamierza zrobić” (tak Słownik języka polskiego, PWN). W konsekwencji „zamierza” jest czymś więcej niż „zamiar” i art. 11 należy interpretować właśnie w kontekście słowa tam użytego.

Dodać jednocześnie należy, że w art. 11 ust. 7 wskazano, że przepisy ust. 4-6 stosuje się, jeżeli w lokalu właściciela ma zamieszkać jego pełnoletni zstępny, wstępny lub osoba, wobec której właściciel ma obowiązek alimentacyjny. Wypowiedzenie stosunku prawnego, pod rygorem nieważności, powinno wskazywać osobę mającą zamieszkać w lokalu właściciela. Nie chodzi zatem tylko o zamiar, ale o działania w celu zamieszkania.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 2 pkt 5, § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[SOP]

[ms]